

Mevcut sistemde bürokratla politikacı arasında üç davranış şekli vardır.Bürokrat ile politikacı kavga eder,bürokrat makamını kaybeder.

Bürokrat ile politikacı uzlaşır,koalisyon kurar,bürokrat bu sefer itibarını kaybeder(partizan memur)

Her iki şıktan kaçınmak isteyen bugünkü bürokrat; eylemsiz," **idare-i maslahatçı**" gününü gün eden,karışma-görüşme-bulaşma politikasını benimseyen bir tavrın içerisine girer.Türk yönetim modeli kamu hizmetlerini % 90 üçüncü şıkta yer alan bu yapıya havale etmiştir.Netice ortadadır.

Bu yapı yönetsel açıdan yozlaştırıcıdır,ürettiği; genellikle partizan,kavgacı ya da eylemsiz türden bürokratlardır.Siyasal açıdan da durum farklı değildir.Yerel politikacı eyyamcı,fırsatçı,kişisel ya da grupsal çıkarlar peşinde koşan yetkisiz ve sorumsuz bir konumdadır.Bu durumda yerel yönetimlerin güçlendirilmemesi merkez politikacıları ve bürokratlar kadar belki de yerel politikacıların işine gelmektedir.(**Dr.Selçuk YALÇINDAĞ Amme İdaresi Dergisi,Cilt :21,sayı:3**)

Kuvvetler ayrılığı ortadan kalkmış,asli görevi yasama olan parlamenter fiilen yönetimden şu an çekilmiş,yerine ise Cumhurbaşkanlığı Hükümet sistemi getirilmiştir.

Milletvekillerinin tayin,terfi ve iş takibinden kurtulup yasama görevine zaman ayırması

mümkün olamamaktadır.Aksi tavır halk tarafından dışlanma sebebidir.

Kanunda belirtilen hiyerarşik amirler yerine, fiilen milletvekilleri ve iktidar partisinin yerel temsilcileri geçmiştir.Memur; amirinin kim olduğu hususunda şaşkınlık içindedir.Mevcut fiili durum eğer geçerli bir yöntem ise bunun örneğini dünyada göstermek kaydıyla yasal hale getirilmesi gerekir.

Demokrasilerde politikacı karar organıdır.Hizmetle beraber bürokrati da değerlendirir.Ancak bunu fiilen ve haricen müdahale ile yetkisiz şekilde yapamaz.Halk önünde onu sorumlu kılacak şekilde hukuken yapar.

Toplum “ **bana ne**” hastalığına yakalanmıştır.Eski Anadolu uygarlıklarında şehir yönetimine katılmayan ve politika ile ilgilenmeyen birey iyi yurttaş kabul edilmemiştir.Devamla,Osmanlı’daki cemaatçı yapı,katılım ve insiyatif yerine halkı dışlayan bir modele dönüşmüş,bedavacı,bekleyen,ağlayan,sürekli şikayet eden,dileyen ve duyarsız bir insan tipi oluşmuştur.

Millet devlet için değil,devlet millet içindir.Faşist İtalyan ceza kanunu kişi yerine devleti ve malı korumaktadır.Bu felsefenin geçerliliğini bu çağda da sürdürmesi çok düşündürücüdür.

Demokratik batı toplumunda ise; yaşadığım yer evimdir,evimin içini ben yönetim” felsefesi,aynı şekilde “ **Hükümet uzaktan,yönetim yerinden olur**” prensibi geçerlidir.

Gelişmiş ülkelerde işletmelerde olduğu gibi devlet sisteminde de katılmalı yönetim temel ilkedir.Etkin,verimli,dinamik,yaratıcı yapı ancak bu surette sağlanabilir.

Aşırı merkezietçi yapı bürokrasi hastalığına yakalanmış bürokrat yanında,merkezle taşra arasında korkunç evrak trafiğini ve neticede bu yapıdan ürken,bıkan ve umutsuz,yorgun ve bitkin halk yığınlarını oluşturmuştur.

Türkiye; her an,her saniye Başkente taşınmakta ve tekrar ülkenin en uç noktasına geri dönmektedir.Bu nedenle mahallindeki canlı olay yazıya,dosyaya bağlanmakta ve ölü olarak başkente gönderilmektedir.Başkent ülkenin her yerinden gelen milyonlarca işin altında bunalmakta,yetkililer ana projelere,ulusal siyasetlere,temel konulara zaman ve kaynak ayıramamaktadır.Taşra yapmaya değil,yazmaya memurdur.Personel ordusunun büyük bir bölümünü yazıcılar oluşturmuştur.Bu fasid dairenin içinden çıkmak asla mümkün değildir.kalın Sağlıcakla!